

[Poul Schlüter]

Man får mere og mere den mistanke, at statsministeren vænner sig til at gentage sine urigtige påstande så ofte, at han muligvis til sidst selv tror på dem. Nu synspunktet om, at venstre og de konservative under forhandlingsforløbet skruede deres spareforslag op, det har jeg godt hørt statsministeren sige nu nogle gange, og jeg har set det i en del avisudtalelser. Men det kan jo kun være et udtryk for, at statsministeren aldrig rigtig har læst de forslag, vi har stillet. Ellers kan jeg ikke få mening i det.

Det konservative folkeparti afleverede for sit vedkommende en uge før påske, altså før regeringens oplæg var udarbejdet, konkrete, detaljerede spareforslag, der fyldte mange sider, til regeringen. De fleste af dem mindede om de ændringsforslag, vi stillede, da finansloven blev behandlet i fjor. Vi bad samtidig om at få regeringens kommentarer til vore forslag. De er frem til dette minut endnu ikke indløbet. Det var konkrete forslag, der i 1980-priser beløb sig til 11 mia kr. Da vi så nåede til forhandlingerne, sagde vi, for da modtog vi, ikke detaljeret, men i en slags overslag, regeringens liste, til regeringen: den liste har vi nu gået igennem, og der er en del af regeringens spareforslag, vi udmærket kan støtte. Og vi sagde, at det drejer sig om regeringens genbrugsforslag, der drejer sig om 1,2 mia kr., og de nye forslag, f. eks. børnetilskudsreguleringen og meget andet, omkring 1 mia kr. Og så sagde vi: det fører til, at vore samlede spareønsker udgør ca. 13 mia kr. Så ville vi i øvrigt ikke bruge så meget på beskæftigelsesplanen som regeringen, 1 mia kr. mindre. Lad nu det ligge, men det var vore forslag. Så kan man naturligvis sige, at politisk synes man ikke om dem, man har lyst til at stemme dem ned, det må vi bøje os for, men det er nu altså vores politik, og det var en klar politik. Men regeringen har ikke ønsket at kommentere vore enkelte spareforslag.

Så siger statsministeren, at vi taler uklart om indkomstpoltikken. Også vore konkrete forslag om en fornyet og opstrammet indkomstpoltik sendte vi regeringen en uge før påske. Vi sagde helt tydeligt, hvad vi ønskede: at bremse for lønglidningen i resten af indeværende overenskomstperiode. Vi påpegede, at det er ødelæggende også for de muligheder, der skal etableres for at klare næste 2-årige overenskomst, hvis vi får en skrap

lønglidning i de kommende måneder, for det betyder jo, at efterslæbet for alle andre vokser, og hvad så? Vi mener, det er muligt her i landet at sætte en bremse for lønglidning på samme måde, som man i nogle år med succes har kendt det i Norge. Men jeg erkender, at regeringen vil altså ikke. Den påtager sig derved, synes vi, et meget stort ansvar.

Med hensyn til den kommende 2 års periode har vi også lagt en politik frem. Vi har sagt til regeringen: lad os dog i tide forberede et tilbud til arbejdsmarkedets parter om en moderat lettelse i de direkte skatter, så vi gør det lettere for arbejdsmarkedets parter selv på det grundlag at forhandle nye overenskomster. Men hvad gør regeringen? Det modsatte. Nu først momsforhøjelsen og netop den 1. januar 1981 en forhøjelse af de direkte skatter, samtidig med at overenskomstforhandlingerne går ind i en afgørende fase. Tror man virkelig, at det gør det nemt for arbejdsmarkedets parter at tilrettelægge en fornuftig frivillig indkomstpoltik? Jeg er bange for, at det gør det umuligt. Regeringen ville heller ikke her lytte til os. Jeg beklager det, og jeg tror, man kommer til en dag at fortryde det.

Så havde statsministeren nogle betragtninger om det, man kaldte sortseerne, og jeg forstod, at det var hr. Heinesen, undertegnede og hr. Christophersen. Sortseere og sortseere. Det er vel ikke at se sort at erkende virkeligheden og realiteterne, men statsministeren strør bare sand på og siger, at det hele skal nok gå, og at hans politik vil løse problemerne, men det er jo ikke tilfældet. De skridt, der nu tages for at løse Danmarks problemer, er tripperi; det er ingen løsning, som kan overbevise nogen om, at nu sker der for alvor en kursændring i dansk samfundsøkonomi. Lad mig bare nævne ét eksempel: renten af den udlandsgæld, vi nu har, er på 10 mia kr. om året. Det er mere end de besparelser, regeringen i dette øjeblik foreslår, hvoraf nogle endda er gamle besparelser, og de 10 mia kr. i udlandsrenter vokser måske til det dobbelte i løbet af de næste 3-4 år. Det er ikke sortsyn at se det i øjnene, det er realitetssans.

Så siger statsministeren, at nogen vil benytte krisen til at genetablere gamle uretfærdigheder. Jeg forstod, at det ikke var os, det var møntet på. Jeg vil heller ikke bruge en sådan karakteristik om socialdemokratiet,